

Додѣто артистътъ произнасяше вѣло и напѣвателно тие фрази, отъ които всѣка съотвѣтствуваше на новото завъртане ключа на панорамата, азъ впивахъ очитѣ си въ чъртитѣ на лицето му. На всѣка минута тѣ ми ставахъ по-малко чужди. Тѣ будяхъ въ ума ми неясни, мъгливи спомени за нѣкакъвъ забравенъ, отдалеченъ периодъ на моя животъ, заглъхналъ въ мъжделивостта на миналото. Нѣкакъвъ свѣжъ дѣхъ отъ моето дѣтинство лѣхна възъ мене.

Но въ каква свръзка бѣше това лице съ въспоминанията ми отъ онова врѣме? Азъ даже зехъ да виждамъ познайница нѣкаква — и въ панорамата! Да, въпрѣки неузнаваемий си отъ овалностъ и крѣпки видъ, въ нея се запазваше нѣщо видено и познато за мене; нѣкои бѣлѣзи въ тая машина, които неможахъ да разбера кои сж и дѣ сж, ми говоряхъ, че тя е сжщата, сжщата оная, що сжмѣ видѣлъ, и почти любилъ, нѣкога: дѣ? кога? не помняхъ.

— Смиртъ на руски царь Александръ втори!

Изведнажъ този гласъ, монотоненъ и плачевенъ, сѣпна душата ми, дръпна булото отъ очитѣ ми: азъ разбрахъ кого имахъ прѣдъ себе си:

Той бѣше *Йоргу Панормаджиятъ!*

Има въспоминания отъ дѣтинската възраст, които упорито траятъ и прѣбждватъ въ всичката си плѣнителна сила; тѣ прѣживяватъ много други по-силни и по-рѣзки отъ послѣлующитѣ епохи на нашия животъ; могатъ каквито щѣтъ пѣтреси да произлѣзятъ въ нашето нравствено сжщество, люти страдания да изнурятъ, оболжатъ и истриятъ нашата душа, но тие въспоминания стоѣтъ живи, макаръ и спящи, въ нея, както стариннитѣ надписи на излузенъ отъ вѣковетѣ мраморъ, покрити съ праха на врѣмето.